

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**D. Adami Rechenbergi Consensus Orthodoxus Cum Verbo
Dei, libris Symbolicis & probatissimis Theologis gnēsiōs
Lutheranis, inprimis Saxonis antiquis, De Gratiae
Divinae Termino, oppositus Malevolorum ...**

Rechenberg, Adam

Lipsiae, 1701

Animadversio

urn:nbn:de:bsz:31-105727

qui animum adversus omnes sycophantias jam obfirmavit, nec in insidiis adhuc latentes Sycophantarum manipulos extimescit, sed veritatem cœlestem, DEO juvante, ulterius asserturus, *questiones* a te sophisticè propositas ex *orthodoxorum Electoralium* imprimis sententiis jam discutiet, & te, *Compiler impudens*, si adhuc erubescere potes, in ruborem dabit, ut forte resipiscere discas.

DISSENSUS PER CALUMNIAM CONFICTI

QUÆST. I.

Utrum peccator termino quodam peremptorio longè ante obitum, omni gratia divina atque salutis recuperatione excludatur?

Ad hanc respondet *Compiler*: *Affirmat questionem D. Rechenbergius in Disp. de Termino Grat. revocat. §. 32. Deus voluntate consequente judiciaria in aeterno & sapiente consilio, peccatoribus gratia terminum, qui non semper usque ad mortem protenditur, constituit.*

Animadversio.

IN hac responsione *Compiler* ter quaterve mentitur: Nam
 1) ego non de *peccatore quovis* in genere, sed ut verba mea Disputationis §. 16. 17. 32. habent, *determinatè* de peccatoribus *contumacibus, refractariis, induratis* &c. ut §. 15. 16. sqq. allegatis describuntur loquor: 2) *Terminum simpliciter, non peremptorium* dixi. 3) Verba *longe ante obitum*, malignè infarcit *Quæstionarius*.

Terminum gratie non semper usq. ad mortem protendi, cum Dannhauero & aliis Theologis orthodoxis tantum dixi. 4) Ex suo cerebro addit peccatorem, indeterminatè dictum, omni gratia diuina atq. salutis recuperatione excludi, quod nunquam asserui. Parum abest, quin Apologia Aug. Conf. art. VI. p. 186. verba hic usurpem: Quis docuit istum --- hanc Dialecticam? Sed hac neque Dialectica, neque Sophistica est, sed est Sycophantica. Quæstio in Disput. de term. Grat. reuocat. §. 16. à me proposita hæc est: An Deus ex voluntate consequente iudiciaria, omnibus relapsis, apostatis, refractariis, obstinatis, excecatis & induratis peccatoribus gratiam reuocatricem, usque ad vitæ finem offerre semper & impertire promiserit; an vero pro sapientia & iustitia sua in consilio aeterno ex voluntate consequente, certum gratie non iterande terminum constituerit? Ad hujus quæstionis duo membra §. 17. sqq. ex nostratibus Theologis distinctè responsum fuit.

Sycophantrica ergo hac quæstionis mutilatione demonstrata, repetitione testimoniorum, quæ ex nostro B. D. Kromayero, Pfeiffero & Balduino frivole opponuntur, superfedere possum. Quæ enim istorum, de peccatorum induratorum, in mea Disputatione descriptorum exclusione a diuina gratia, in hac vita sit sententia, multis aliis jam locis abunde exposui. Non piget tamen ex illis pauca in gratiam beneuoli Lectoris repetere.

Ita vero B. Præceptor olim meus, *Kromayerus in Theol. Polem. art. VIII. de Peccato, pag. m. 524. irremissibile* (peccatum in Sp. S.) vocatur, quatenus requisitorum nullum deest. Quod itaque de reprobis, si queritur, an Christus pro iisdem sit mortuus, respondemus: idem de peccantibus in Spir. S. respondendum iudicamus. Christus passus est pro iis, qui sunt reprobi, non quatenus sunt reprobi. NB. Pro impenitentia enim & incredulitate finali passus non est: quippe que damnationem ipso ætæ infert, secundum istud Marc. XVI. 16. Sic Christum pro iis, qui peccatum in Spiritum S. committunt, non quatenus tale peccatum committunt, passum & mortuum esse, dicere possumus. Quod Compileris confrater Lipsiensis

ensis etiam jam obiter notare potest, qui particulam reduplicativam *quatenus* hic usurpatam, ex hypothese Huberiana, subinde allatrat. Peccatores autem in Sp. S. esse *induratos* constat, & pro his, quatenus tales, Christum esse mortuum, Kronmayerus noster ex sententia B. Hoëpfneri negat. Unde ergo illis gratia ante mortem expectanda?

Idem *Kronmayerus artic. IX. p. 555.* cum B. Hunnio Theologo Wittebergense statuit, Deum ex justo iudicio propter gratiæ oblatae & ante acceptae contemptum, gratiam refractariis & induratis auferre, ut postmodum audientes verbum non convertantur.

Quando autem iste loco, a *Compilatore* allegato scribit: *gratia portam, quamdiu sumus in hac vita*, patere, ipse de sero & serio pœnitentibus, non vero prorsus induratis exponit. Ac etsi simul moneat, ne damnatorium calculum adversus eos, qui pœnitentiæ signa autem egressum ex hac vita ediderint, precipitanter feramus; mihi tamen hæc monitio non obstat, cum eandem ex Chemnitio & Dannhauero semel atq; iterum inculcarim. Ne quis tamen ogganniat, cum regno gratiæ non simul stare regnum justitiæ, aut omnem tantum justitiam post hanc vitam exerceri; non sine causa aliquoties ex Rom. XI. 22. monui, cum gratia simul justitiam Dei in hac vita attendendam esse. Quod & Augustinus & alii saniores Theologi requirunt.

D. Pfeifferi locus a *Compilatore* allegatus iridem contra mentem Autoris detorquetur. Nam is in *Conc. II. artic. XII. A. C. p. 715.* scribit: Weist du nicht / ob dieser heutige Tag dir zur Welt werde bringen Leben oder Todt / Gnade oder Ungnade. Es ist ja erstlich bey dir immer *periculum amittenda vite*, p. 719. Ist wohl zu bedenden NB. *periculum amittenda gratia* p. 720. per privationem rationis, p. 721. per denegationem devotionis. p. 370. Ob nun wohl Gott an keine gewisse Zeit und Zahl gebunden ist; auch keinen Menschen schlechter Dings seine Gnade abgefagt / NB. so hat er doch einem ieden Menschen sein gewiß Gnaden-Ziel gefagt / da

er seine Gnade ihm anbieten/ oder auff Befinden endlich gar abschneiden will. Idem tradit in der Christen-Schule/ p. 366. sqq. Item in *Anti-Melanch.* 1.2. c. 20. p. 1027. Gott pflegt auch wohl ob gravem contumaciam, wegen übermachten Ungehorsams willen/ und wenn er lange genug den Buß-Verächter aufffordert hat/ NB. noch in der Lebens-Zeit aus gerechtem Gerichte/ den *ambitum gratie*, das Maas und Ziel der Gnaden zu *pracidiren* und abzuschneiden. 1. Sam. II, 30. &c. quod lib. 2. *Anti-Mel.* c. 13. p. 868. repetit.

B. D. *Balduini* verba allegata, de gratia Dei tardius quosdam vocante loqvuntur, quo de hic nulla est quaestio. Alibi cum de statu penitus induratorum agit, ut in *Comment. in Epist. ad Rom.* c. IX. fol. 285. mentem suam clarius de his exponit: *Deus neminem sua gratia deserit, nisi ab eo prius aliquoties fuerit desertus*, NB. *in cuius contumacia poenam, duritiam illam hominis indurati relinquit.* Idem in 2. Cor. II. f. 585. *Qui deserunt Dominum Deum suum, se quoque deserturum ipsos*, NB. *nec permisurum ut convertantur, sed ut induratos & in reprobam mentem traditos relicturum in peccatis suis*, dicit. Inde l. 1. de *Conscient.* c. XV. p. 31. scribit, *in induratis conscientiam in officio suo semper impediri, talesque sine poenitentia perire &c.* Quod *Formula Concord. artic. XI.* p. 812. 820. quoque asserit.

QUÆST. II.

Utrum dentur in hac vita homines, quibus ante mortem omnis gratia & porta occlusa est, ut nullam poenitentiam, etiamsi velint, agere possint?

Responsio Compilatoris Dissensus:

Affirmat illam D. *Rechenbergius* de *statu indur.* §. 28. & contra *Responsum Witteb.* p. 14. rotunde scribit: *Der ganz verstockte Sünder wird nicht mehr zur Gnade gelassen.*

Anim-